

[Viggo Starcke.]

Det er ikke så mærkeligt, at der opstår kriser i dette land med det skattesystem og det pengesystem, vi har. Alle de værdier, vi har i vort samfund, er skabt ved produktion og ved menneskeligt arbejde på fædrelandets jord og med de råstoffer, vi importerer. Derfor skulle man tro, at produktionen og arbejdet blev højt agtet og ikke hæmmet, men minsandten om vi ikke gennem indkomstskatterne straffer arbejdet og produktionen. Jo flittigere en mand er, jo dygtigere han er, og jo længere han arbejder, des mere og des mere progressivt stiger hans indkomstskat; derigennem nedsætter vi selve produktionen og rigdomsskabelsen, opsparingen af den del af produktionen, som man ikke forbruger, som man ønsker at have liggende som en reserve til vanskelige tider, til misvækstår, til afspærring og til isvintre, eller til man bliver gammel. Denne opsparing er i høj grad i samfundets interesse. Formuen består ikke i penge, formuen er den del af produktionen, som ligger på landmandens loft som korn, eller varerne, der ligger i pakhuset og på købmandens hylder. Men hvad gør vi ved opsparingen? Vi straffer den med formueskatter, vi straffer den med arveafgifter, og vi udhuler den gennem inflation og gennem kronenedskæring. Endelig kommer dertil den del af formuen, som man investerer i kapital — kapital, som heller ikke er penge, men redskaber, maskiner, huse, skibe og biler. Jo mere og jo bedre kapital vi kan investere i erhvervslivet, jo mere kan vi producere næste år. Men vi beskatter formueværdien, vi beskatter afkastningen af den, vi beskatter aktieselskaberne, og derigennem er vi også med til at nedsætte produktionen og forberede krisen. Det samme gør vi ved byggeriet. I lange tider har vi beskattet bygningerne med en højere ejendomsskyld, jo bedre og jo mere formålstjenligt de var bygget. De beskattes som formueværdi, de beskattes af deres afkastning, mange af bygningsmaterialerne er toldfordyrede, restriktionsfordyrede, og transporten af bygningsmaterialerne er fordyret meget betydeligt gennem bilafgifterne og benzinafgifterne.

Det menneskelige forbrug, som er selve motivet for at sætte produktion i gang, det nedsætter man også, det beskatter man også.

Man skulle dog ellers tro, at det, som folk skaber ved deres arbejde, måtte være deres eget, i hvert fald efter at de har betalt skat af det i henhold til loven. Men det er det ikke. Man har told, man har restriktioner, man har et helt varedirektorat og en højtåret handelsminister til at påse, at folk ikke får lov til at råde over deres egne penge.

Alt dette gør, at kriserne med nødvendighed kommer. Derfor hævder retsforbundet, at vi skal stræbe frem imod at afvikle skatterne på det produktive arbejde, skatterne på nøjsomhed, sparsommelighed og selvhjulpethed, skatterne på kapitalinvestering, på initiativ, på driftighed, på forudseenhed, skatterne på den nyttige virksomhed, som det er at bygge huse, hjem, butikker og værksteder. Det kan vi kun gøre ved efterhånden at tage skatterne væk fra resultatet af arbejdet og lægge dem over på forudsætningen for arbejdet.

Debatten i dag er den sidste for dette folketing; derefter kommer valget af et nyt folketing. Formelt drejer det sig om tredjebehandlingen af tillægsbevillingslovforslaget, og det vil retsforbundet afholde sig fra at stemme om, fordi vi ikke billiger de formål, hvortil disse penge opkræves; men vi anerkender, at der er tale om udgifter, som er afholdt.

Den, der lytter opmærksomt til partiernes udtalelser ved en debat som denne, får det indtryk, at partierne egentlig argumenterer, som om det var befolkningens skyld, at vi har kriser og vanskeligheder i dette land. Men aldrig nogen sinde i Danmarks historie har vi haft en så høj produktion som nu. Befolkningen har løst sin del af opgaverne; den er i stand til at skaffe både mad og klæder, varer og redskaber, maskiner og transportmidler, og derfor må man drage den konklusion, at de kriser og økonomiske vanskeligheder, vi har i dag, er skabt her på Christiansborg. Vi ville nemlig ikke have nogen landbrugskrise, hvis ikke de stigende jordværdier ustandselig blev omsat i stigende prioritetsgæld, og hvis ikke de varer, som landbruget skal købe, fordyredes gennem told, som lægges over på varepriserne, fordyredes gennem restriktioner, som hindrer fordelagtige indkøb, fordyredes gennem de prisaftaler, som kan trives bag ved restriktionerne. Desværre har landbruget